

KATHRYN TAYLOR

A DUNMORE-

kastély titkai I.

FÉNY
A SÖTÉTSÉGBEN

KATHRYN TAYLOR

A Dunmore- kastély titkai I.

FÉNY A SÖTÉTSÉGBEN

KOSSUTH KIADÓ

A KIADÁS ALAPJA
Kathryn Taylor: *Das Licht im Dunkeln*

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓ
Szabó Lívía

ISBN 978-963-09-9989-2

Minden jog fenntartva

© Bastei Lübbe AG, Köln 2019
© Kathryn Taylor 2019
© Kossuth Kiadó 2020
© Hungarian translation Várnai Péter 2020
Borítókép © 123RF

Gyermekeimnek

Lexie rohant, ahogy csak bírt. A lábát ólomsúlyúnak érezte, minden lépés nehezeére esett. A válla fölött hátrapillantva rémülten látta, hogy az árny egyre közelebb kerül hozzá. Mindjárt beéri.

Nem bántalak.

A hang barátságos volt és behízselgő. Ez azonban csak fokozta Lexie félelmét.

Állj meg! Ne fuss el!

Lexie még gyorsabban kezdett rohanni, bár tudta, hogy nincs esélye. Az árny utol fogja érni, és akkor...

Aztán egyszer csak fémes csikorgást hallott, amely olyan hangos és fenyegető volt, hogy ijedten megállt, és az éles, vakító fénybe nézett. Ösztönösen felemelte a kezét, hogy védje a szemét. A zaj felerősödött, már-már elviselhetetlen volt. Lexie szíve eszelősen vert a félelemtől. Valami elsuhant mellette, olyan közel hozzá, hogy megcsapta a szele. Aztán csend lett. Csak a fény maradt, most a másik oldalról világított vakítóan. Becsapódott egy kocsiajtó, és valaki megmarkolta Lexie karját.

– A francba, magának elment az esze?! – A mély hang szinte remegett a dühtől. – Kis híján elütöttem!

Lexie vékony hálóingébe belekapott a szél, meztelen talpa alatt érezte a kemény aszfaltot, és egyszeriben a hideget is.

– Kisasszony, hall engem? – Az álom ködfelhője végleg szertefoszlott, és Lexie meglátta a hang tulajdonosát, egy fekete hajú férfit. Sötét bőrdzsekit viselt, és a keze még mindig Lexie karját markolta. – Tudja, hol van?

Lexie kábán körbenézett, és most először észlelt valamennyit a környezetből. Egy úton állt a holdfényben, egy meglehetősen kihalt vidéken. Házak sehol sem voltak, az éjszakai égbolt előtt csak dombok rajzolódtak ki sötétben. A levegő sós volt, mintha közel lenne a tenger, erősen fúj a szél, és megint belekapott Lexie hálóingébe.

Hálóingben vagyok – gondolta, és ijedten végignézett magán. Csak ez volt rajta, kabát nem, de még csak cipő sem. És egy autó volt még ott. Egy nagy, fekete BMW. Néhány méterre állt tőle, ferdén az úton, a motorházával feléje. Fényszórói még mindig égtek, és megvilágították az aszfalton cikázó keréknyomokat. Az egyik pontosan azt a helyet rajzolta körül, ahol Lexie állt.

Eszébe jutott az éles hang, amely az előbb megijesztette, és most már tudta, mi volt az: fékcsikorgás. Ezért áll ilyen furcsán az az autó. Nagy sebességből fékezett le, és megpördült, miközben kikerülte őt, aki hálóingben járkal valahol az országúton. Ez pedig csak egyet jelenthet...

Lexie-n remegés futott végig, és ezt a férfi is észrevette.

– Ó, hiszen maga fázik! – mondta. Kibújt a dzsekijéből, és Lexie vállára terítette, aztán a kocsijára mutatott. – Jöjjön, üljön be!

Lexie nem tiltakozott, amikor a férfi besegítette az autóba. A bőrülés puha volt, a kocsi belseje elegáns a csillogóra lak-

kozott farészekkel és a sok krómmal. *Pont olyan, mint Andrew kocsija* – gondolta Lexie, és belebújt a rá túlságosan nagy dzsekibe, amely jóleső meleggel burkolta be. Érezte rajta a tulajdonosa arcszeszének férfias illatát. Kellemes volt, neki mégis azt juttatta az eszébe, hogy még korai megnyugodnia.

Már megint megtörtént vele, és ugyanolyan tehetetlenek és zavarodottnak érezte magát, mint máskor. Csakhogy most ráadásul ennek az idegennek is magyarázattal kell szolgálnia, aki éppen beült a vezetőülésre.

Sötét farmernadrágjához és elegáns, fekete cipőjéhez a férfi világosszürke inget viselt. Nem tűnt úgy, hogy fázik, Lexie-nek mégis lelkifurdalása támadt, és nem csak a dzseki miatt. Veszélybe sodorta ezt az embert...

– Sajnálom – mondta.

A hangja fátyolos volt, és megpróbálkozott egy bocsánatkérő mosollyal. Nagy sikert nem aratott vele, mert az ismeretlen komoly maradt.

– Mi a neve? Azt tudja? – kérdezte.

A dzseki alól kikandikáló hálóingre pillantott, és Lexie érezte, hogy lángba borult az arca. A férfi nyilván azt hiszi róla, hogy nincs ki a négy kereke. Ebben lehet is némi igazság.

– Lexie. Lexie Cavendish – válaszolta.

– És mit keres idekint?

Az ismeretlen hangjába visszatért a szigorúság, és ráadásul aggodással is párosult.

Lexie jobban összehúzta magán a dzsekit.

– Én... Rélmálom volt.

A képek azonnal visszatértek, és olyan tiszták voltak, hogy Lexie megborzongott. Már évek óta ugyanaz az álom üldözi. Mindig rohan benne, egy meghatározhatatlan fenyegetés elől menekül, amelytől az ereiben megfagy a vér. Üldözője

azonban nem szörnyeteg, még csak körülírható alakja sincs. Csupán egy sötét, arctalan árny. Bántaná őt, ha megállna, akkor is, ha újra meg újra az ellenkezőjét állította suttogva. Hazudott. Lexie tudta ezt, és az életéért futott. Rohant, egyre csak rohant, amíg végül... felébredt. Jó esetben az ágyában. Néha azonban nem ott.

– Rémálma? – A férfi felvonta a szemöldökét. – Az nem olyankor van, amikor alszik az ember?

– Aludtam – mondta Lexie. – Csak közben néha felkelek. A férfinak láthatóan derengeni kezdett valami.

– Maga alvajáró?

Lexie bólintott.

– Néha.

– Az veszélyes.

Lexie megint bólintott. Mintha ő nem tudná! Meg sem tudta volna számolni, hányszor hozta már magát hasonlóan kockázatos helyzetbe. Egyszer kizuhant egy ablakból, és eltörte a karját, máskor felhasadt a fejbőre, mert nekiszaladt egy fának. Most azonban végzetesnek is bizonyulhatott volna az alvajárása...

Ez a lehetőség a férfinak is eszébe juthatott.

– Tudja, hogy csak nagyon kevésen múlt? – kérdezte. Hangosan kifújta a levegőt, és látszott rajta, hogy még mindig nem ocsúdott fel teljesen a sokkból. – Maga egyszer csak ott állt az úton. Szerencsére fényszóróval mentem, és még időben megláttam. Azonnal fékezni kezdtem, és bíztam benne, hogy maga majd félreugrik. De meg sem moccant, csak ugyanúgy állt tovább. – A férfi a fejét ingatta. – Valóban századmásodpercek kérdése volt. Ha nem tudtam volna kitérni...

Lexie ezt ugyanolyan kevéssé akarta elképzelni, mint a férfi.

– Őszintén sajnálom – mondta. – Nem tudom kontrollálni, amit ilyenkor csinálok. Néha csak a szobában járkálok, rosszabb esetben egészen messzire futok. Anélkül, hogy tudatában lennék.

Az idegen összeráncolta a homlokát.

– Nincs valaki, aki gondoskodna arról, hogy ne sodorhassa veszélybe magát? – kérdezte.

A kérdése feltehetően arra vonatkozott, hogy Lexie-nek van-e férje, vagy egyáltalán családja. Emberek, akik törődnek vele. Azokból azonban az ő életében nincs sok.

– Nincs. Én... nem vagyok idevalósi. Egyébként is már régóta nem fordult elő – mondta.

Valóban azt hitte, hogy felhagyott az alvajárással. Az utóbbi két éve nyugalomban telt. Nem voltak rémálmok, sem éjszakai bolyongások. Ez valószínűleg összefüggött azzal, hogy megtalálta álmai állását, és a munkája boldoggá tette. Szentül eltökélte, hogy csakis előre fog nézni, hátra soha többé. És ez működött is. Mostanáig.

Ez a környék lehet az oka, hogy egyszeriben visszatért az árnyalagos álma. Korábban soha nem járt itt, Donegalban, Írország legészakibb megyéjében. Amióta azonban néhány órája a hosszú autóút után megérkezett a tengerpart közelében fekvő városkába, Cerighbe, nem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy ismeri ezt a helyet. A többnyire fehérre meszelt házakat és a keskeny utcákat furcsán ismerősnek érezte. És nem azért, mert olyan helyekre emlékezették, amelyeken már járt. Ez az érzés mélyebbről fakadt...

Miközben a főter felé vezetett, még be sem fordult a sarkon, de már tudta, hogy egy pillanattal később a tér végében egy kőfallal körülvett kis templom következik. Amikor aztán valóban megpillantotta, nagyon megijedt. Ugyanilyen hatást tett rá a Castle Inn, a fogadó, amelyben szobát vett ki.

Még mielőtt belépett volna a tágas, földszinti sörözőbe, biztos volt benne, hogy a helyiség hosszú, a mennyezete alacsony, a bárpulttól jobbra és balra pedig egy-egy nagy kocsikerék függ a falon. És ez is pont így volt.

Miután megette a tányér ír birkagulyást, amelyet a fogadóné szolgált fel neki komoly arccal, felment a szobájába, és próbált megnyugodni, hogy majd kipihenten érkezzen a másnap reggeli megbeszélésére. Ennek egyszerűen nincs értelme...

Nem ismerheti ezt a helyet. Angliában született, és Amerikában nőtt fel. Utoljára New Yorkban élt, mielőtt egy új állás miatt két éve Dublinba költözött. Az utóbbi időben gyakran volt üzleti úton Andrew-val, a főnökével, de nem Donegalban. A barátnőjével, Bettyvel is mindig csak a sziget déli részén fekvő Kerrybe tettek kirándulást, mert Betty vőlegényének ott élnek a szülei. Északon soha nem járt, Cerrighben pedig egészen biztosan nem...

– Valóban jól van?

Az idegen kérdése felriasztotta Lexie-t a töprengésből.

– Tessék? Igen... megvagyok – mondta, és bizonytalanul újra elmosolyodott. – Köszönöm, hogy nem gázolt el.

– Az nekem sem állt érdekemben – felelte a férfi, és most viszonzta a lány mosolyát.

Ha nem vág olyan komoly képet, kimondottan jóképű – gondolta Lexie, és alaposabban is megnézte magának. Az arcéle klasszikus, az álla markáns, állapította meg magában, de a férfi szokatlanul kék szeme alatt a sötét árnyékot és a borostákat is látta. Régóta lehet úton, és fáradtnak tűnik. Egyértelműen idősebb nála, de fiatalabb, mint amennyinek ő kezdetben gondolta. Legfeljebb harmincöt lehet.

– Elvihetem valahová? – kérdezte a férfi, és Lexie megijedt, amikor rádöbbsent, hogy túl sokáig bámulta.

Habozott, mert nem akart az ismeretlen terhére lenni. Nem tudta azonban, hogy álmában milyen messzire futott, ezért rászorul az idegen segítségére.

– Ismeri Cerighben a Castle Innt? – kérdezte a lány.

A férfi bólintott, aztán begyújtotta a motort, és elindult a kanyargós országúton. Kétszer befordultak, és hamar elérték a kis falut, amelyben most csend és nyugalom honolt. Délután a keskeny utcák még tele voltak emberekkel, és nagy volt a nyüzsgés. Az épületeket számtalan zászló és zászlófűzér díszítette, mert a kis település a napokban ünnepli majd az alapítása ötszázadik évfordulóját. A jubileum alkalmából egész héten rendezvényeket tartanak, és a plakátok a hétvégére folkfesztivált hirdettek, amelyhez már egy nagy színpadot is építettek a falun kívül. A hirdetések szerint az Irish Budgers is játszani fog. Lexie-t meglepte, hogy Írország legismertebb folkegyüttese fellép ebben a falucskában, de így már érthetőbbnek találta a nagy forgatagot.

A legtöbben azonban mostanra nyugovóra térhettek, mert a házakban, amelyek előtt elmentek, csak imitt-amott égett még a villany. Lexie pillantása az autó fedélzeti számítógépének kijelzőjére esett. Azt mutatta, hogy pár perc múlva éjjel kettő lesz. Csekély volt a valószínűsége, hogy ilyenkor elüssenek valakit egy kihalt országúton...

– Hogyhogy ilyen későn még úton van? – kérdezte Lexie. A férfi meglepetten nézett rá, és ő rádöbbsent, hogy a kérdése nagyon gyanakvónak hangzott. – Sajnálom – mondta sietve. – Természetesen semmi közöm hozzá. Nem akartam kíváncsiskodni. Csak arra gondoltam...

– Hogy nekem már régen aludnom kellene? – A férfi ferde mosolyra húzta a száját. – Higgye el, szeretnék is, de New Yorkból jöttem, és hat órát késett a gépem. Aztán még az

autóbérlés is akadozva ment. Ezért nem értem még mindig oda, ahová tartok.

– Ó!

Amerikából jött? Lexie azt hitte, hogy az ismeretlen helybéli, mert ír akcentussal beszélt az angolt. Lehet azonban, hogy egyszerűen csak hazafelé igyekszik? Lexie meg akarta kérdezni tőle, hogy hol lakik, de nem jutott hozzá, mert az autó éppen megállt.

– Megjöttünk.

A sörözőben sötét volt, és majdnem az egész házban is. Csak az egyik első emeleti ablakból szűrődött ki fény.

– Valaki még ébren van – mondta a férfi.

Lexie szomorúan megrázta a fejét.

– Az ott az én szobám – mondta. – Valószínűleg égve hagytam a lámpát az éjjeliszekrényen.

Ez nem valószínű volt, hanem biztos. Egy lámpát mindig égve hagy éjszakára, amikor lefekszik aludni, és alvajárás közben most nyilván nem kapcsolta le. Ez csak egy volt a sok heppje közül, de ezt inkább nem mondta el, mert biztos volt benne, hogy a férfi már így is eléggé furcsának tartja. Ráadásul hirtelen eszébe villant, hogy sokkal nagyobb gondja is van ennél.

– Nincs nálam kulcs!

Nem tudta, hogy hagyta el a házat, azt meg végképp nem, hogyan jut most be. Kétségbe volt esve, mert szörnyen kellemetlennek érezte a helyzetet. Nem elég, hogy éjnek évadján hálóingben ül egy idegen férfi kocsijában, akinek már éppen elég gondot okozott, most még a fogadósnet is ki kell csengetnie, és megmagyaráznia neki, hogy miért...

– Nincs bezárva az ajtó.

A férfi megjegyzése megszakította Lexie komor töprengését.

– Biztos benne?

A férfi bólintott.

– Legalábbis meglepne, ha zárva lenne. Sheila és Fred mindig nyitva hagyja, hogy a vendégek szabadon jöhessenek és mehessenek – mondta, és elvigyorodott, amikor Lexie meglepetten meredt rá. – Maga nem vidéki, igaz?

– Nem vagyok az – felelte Lexie.

A férfi viszont valóban erről a környékről származhat, ha még azt is tudja, hogy a fogadóst és feleségét Frednek és Sheilának hívják. Ha pedig az ajtó tényleg nincs bezárva, ő nemcsak gond nélkül bejuthat, de azt sem kell tovább találgatnia, hogyan hagyta el a házat.

– Rajta, derítsük ki, igazam van-e.

A férfi kiszállt a kocsiból, Lexie azonban csak egy pillanattal később kapott észbe. Mire végül tapogatózva keresni kezdte a kilincset, az idegen már átjött az ő oldalára, és kinyitotta az ajtót. Udvariasan a kezét nyújtotta Lexie-nek, ő pedig hálásan megfogta, hogy a férfi kiséghesse az ülésről.

Az autó mellett állva Lexie a dzsekiben is érezte az áprilisi éjszaka hidegét. Meztelen talpa alatt a macskakő és a lélegzetétől keletkezett felhő hirtelen ráébresztette, hogy az autóban teljes biztonságban érezte magát. Idekint azonban mintha újra utánanyúltak volna a rémálom árnyai, és egy pillanattal félt egyedül bemenni a házba.

Köszönetet akart mondani a férfinak, hogy aztán elbúcsúzzon tőle, ekkor azonban hangok jutottak el hozzájuk. Kicsivel később fiatal férfiak fordultak be a ház sarkánál, és feljüket tartották. Még kamaszok lehettek, és egyértelműen részegesek voltak, mert nemigen sikerült egyenesen menniük. Túl hangosan is beszéltek, és időtlenül röhögcséltek, miközben egymást támogatták.

Egyikük megállt, amikor észrevette Lexie-t és a férfit. Nyilvánvalóan ködös agya ellenére is feltűnhetett neki Lexie szokatlan öltözéke, mert tetőtől talpig végigmérte. A társai is megálltak, és rájuk meredtek. A férfi azonnal Lexie elé lépett, hogy a hátával és a széles vállával eltakarja a kíváncsi pillantások elől.

– Nincs itt semmi látnivaló – mondta, és átkarolta Lexie vállát. – Indulás, menjetek tovább!

Hangjából nem lehetett nem kihallani a figyelmeztetést, és ez a fiatalok figyelmét sem kerülte el. Rövid tanácskozást tartottak, aztán továbbindultak, ugyanolyan zajongva, ahogy jöttek. Miután befordultak a következő sarkon, a férfi elengedte Lexie-t, és hátrált egy lépést. A lány ezt igencsak sajnálta. *Ejha!* – gondolta egészen lenyűgözve attól, hogy az ismeretlen teljesen magától értetődően a védelmébe vette az előbb. És az, hogy közben hozzáért, egyáltalán nem volt kellemetlen. Ellenkezőleg...

– Inkább bekísérem – mondta a férfi.

Lexie egy pillanatig azon gondolkodott, hogy visszautasítsa-e a felajánlást. A gondolat azonban, hogy belépjen a sötét sörözőbe, még mindig félelemmel töltötte el, viszont a lehetőség, hogy nem egyedül kell bemennie, túlságosan is csábító volt.

– Köszönöm – mondta, és elhessegette a gondolatot, hogy az idegen már éppen eleget tett érte.

Nagy lélekjelenléttel kikerülte, és nem ütötte el. Visszahozta a fogadóba, átengedte neki dzsekijét, amelynek a melege nélkül ő talán nem tette volna túl magát olyan gyorsan a törtéteken. Arra inkább nem is akart gondolni, hogy mi történt volna, ha egyedül ébredt volna fel valahol a sötét éjszakában. Valóban hálával tartozik a férfinak – és még csak a nevét sem tudja.

– Még meg sem kérdeztem, hogy hívják.

A férfi elmosolyodott, és kezét nyújtott Lexie-nek.

– Sajnálom, hogy nem mutatkoztam be. Grayson Fitzgerald vagyok.

Jézusom! – hasított a lányba a felismerés, és érezte, hogy minden csepp vér kifut az arcából.